

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Ing. P. B.**, zastoupeného JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem se sídlem Telečská 7, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2002, č. j. SŘ-887/02-KP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 12. 2008, č. j. 57 Ca 39/2008 - 235,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 12. 2008, č. j. 57 Ca 39/2008 - 235,
se zrušuje a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2002 zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Okresního úřadu Jihlava ze dne 29. 4. 2002, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi dle § 30 odst. 1 písm. i) zákona České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2006 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Uvedeného jednání se žalobce dopustil tím, že dne 2. 12. 2001 ve 4:30 hodin byl jako řidič motorového vozidla kontrolován hlídkou Policie České republiky, přičemž po vykonání dechové zkoušky přístrojem Alcotest 7410 Dräger byla naměřena hodnota 0,97 promile. Žalobce byl proto vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření a odběru krve, což odmítl. Za předmětné jednání mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 500 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně; ten rozsudkem ze dne 4. 11. 2004, č. j. 57 Ca 114/2003 - 48, žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí

zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku vytkl krajský soud žalovanému rozpornost skutkových zjištění a skutečného stavu věci a nedostatečné dokazování. Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností; té Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 7/2005 - 78, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů.

Krajský soud v dalším řízení opět zrušil rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 24. 5. 2007, č. j. 57 Ca 10/2006 - 102, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalovaného i tentokrát zrušil rozsudek krajského soudu svým rozsudkem ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Napadený rozsudek opět označil za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Kromě toho se Nejvyšší správní soud instruktivně zabýval podstatou přestupku dle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.

Krajský soud v novém řízení zamítl žalobu rozsudkem ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 72/2007 - 180, v němž citoval úvahy z předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu s tím, že krajský soud je povinen respektovat jeho stanovisko, a proto musí žalobu zamítnout. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud opětovně zrušil rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 34/2008 - 219, pro nepřezkoumatelnost a pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že napadený rozsudek neobsahuje žádné jeho vlastní hodnotící úvahy a je pouze doslovnou citací pasáže *obiter dictum* z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se vůbec nevypořádal s jednotlivými žalobními námitkami a s důkazy navrženými žalobcem v průběhu řízení. Nejvyšší správní soud rovněž apeloval na krajský soud, že není možné ani v rekapitulační části rozsudku pro stručnost odkazovat na předchozí rozsudky krajského soudu, které byly zrušeny v kasačním řízení.

Krajský soud tedy pokračoval v řízení a dalším rozsudkem ze dne 31. 12. 2008, č. j. 57 Ca 39/2008 - 234, žalobu opět zamítl.

Proti tomuto poslednímu rozsudku krajského soudu podal žalobce novou kasační stížnost. Její přípustnost opírá o nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, s tím, že Nejvyšší správní soud se v předchozích řízeních o kasačních stížnostech doposud nezabýval věcí samou, tj. výkladem hmotného práva. Za důvody kasační stížnosti žalobce označil nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a nesprávné posouzení právní otázky soudem. Nepřezkoumatelnost spatřoval žalobce v tom, že krajský soud pouze převzal stanovisko o řádném výkladu normy, aniž však sám tuto normu aplikoval na konkrétní případ. Současně se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami a nevyjádřil se k důkazním návrhům žalobce. Odůvodnění rozsudku je nepřesvědčivé, neboť pouze čtyři odstavce z celého odůvodnění obsahují jisté hodnotící úvahy soudu.

K nesprávnému posouzení právní otázky soudem snesl celou řadu námitek. Brojil zejména proti opakovaným dechovým zkouškám na přítomnost alkoholu, jimž byl podroben, poukazoval na nedostatky měřicího přístroje Alkotest Dräger 7410 a na nutnost opatření znaleckého posudku o funkčnosti tohoto přístroje, na což žalovaný rezignoval. Dále tvrdil, že se neodmítl podrobit lékařskému vyšetření a nepodmiňoval svůj souhlas s vyšetřením nesplnitelnou podmínkou. Poukázal rovněž na to, že nebyl policisty poučen o následcích nepodrobení se

lékařskému vyšetření. Závěrem zmínil ústavněprávní aspekty celé věci a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost je nepřipustná, neboť Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, jednoznačně vyjádřil i k věci samé, tj. vyložil ustanovení hmotného práva na konkrétním případě. Navíc podaná kasační stížnost je do slova a do písmene totožná s předchozí kasační stížností podanou proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 57 Ca 72/2007. Krajský soud se v nyní napadeném rozsudku názorem Nejvyššího správního soudu řídil; žalobce rovněž v kasační stížnosti jako jeden z jejich důvodů nenamítá nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Žalovaný však požaduje, aby zdejší soud změnil výrok II napadeného rozsudku, neboť tento výrok a jeho odůvodnění nemá oporu ve skutečném stavu věci. Žalovanému totiž v souvislosti s tímto řízením zcela prokazatelně náklady vznikly.

Vzhledem k pochybnostem vysloveným žalovaným se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Žalovaný obdobnou argumentaci vznesl již v předchozím řízení o kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 34/2008 - 219, www.nssoud.cz). Jádrem této argumentace je přitom názor, že Nejvyšší správní soud se již v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, vyjádřil k věci samé, a proto je na místě aplikovat § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Tento názor však nemůže obstát: v předchozích rozsudcích zrušil Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu vždy z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a případně pro nesrozumitelnost. Současně krajskému soudu přikázal, aby se vypořádal se všemi žalobními body a se všemi navrhovanými důkazy a neodkazoval na odůvodnění svých předchozích rozsudků, které byly zrušeny. Právě tyto příkazy je nutno považovat za závazný právní názor ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s., jímž je krajský soud vázán.

Pokud se Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, zabýval podstatou přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, šlo o *obiter dictum* nutné k tomu, aby krajský soud nadále nechyboval v jeho výkladu. Pokud by se Nejvyšší správní soud k těmto chybným závěrům krajského soudu nad rámec svého rozhodnutí nevyjádřil, hrozilo by, že by je krajský soud v dalším řízení opětovně použil. Jednalo se tedy o pouhé nastínění směru, jímž by měl krajský soud v dalším řízení vést svou argumentaci. Nejvyšší správní soud se však ve zmiňovaném *obiter dictu* blíže nezabýval tím, zda skutečně došlo ke spáchání přestupku žalobcem, nevypořádal se s kasačními námitkami směřujícími do zjišťování skutkového stavu věci či do údajných pochybení policie, a to vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Podstatou závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu byla vždy nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. V tomto smyslu se tedy Nejvyšší správní soud nezabýval hmotněprávní stránkou věci. Kasační stížnost je proto v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, č. j. IV. ÚS 136/05, přípustná.

Navíc žalobce v kasační stížnosti poukazuje na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu s tím, že se nevypořádal se všemi žalobními námitkami a důkazními návrhy. Tímto konstatováním žalobce implicitně tvrdí, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, neboť nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů byla zdejším soudem krajskému soudu již dříve vytýkána. I z tohoto pohledu je tak kasační stížnost přípustná.

Po vyřešení otázky přípustnosti kasační stížnosti obrátil Nejvyšší správní soud svou pozornost k vlastnímu přezkumu rozsudku krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se přitom nejprve zabýval tím, zda je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, jak žalobce v kasační stížnosti tvrdí. Nejvyšší správní soud připomíná ze své judikatury, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je dána, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Krajský soud v Brně v napadeném rozsudku nejprve stručně shrnul skutkový základ případu a dosavadní soudní řízení. Následně uvedl hlavní žalobní argumenty žalobce, jeho návrhy důkazů, jakož i stanovisko žalovaného k žalobě. Následoval stručný popis některých součástí správního spisu a citace zákonných ustanovení, která na projednávaný případ dopadají. Poté krajský soud ocitoval část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007. V další části pak jen stručně uvedl, že námitky týkající se praxe Policie ČR při zjišťování alkoholu v krvi řidičů nepovažuje za relevantní. Pro shledání viny totiž postačuje fakt, že dechová zkouška na alkohol byla pozitivní, byť zjištěná vadným přístrojem, a že se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření. Krajský soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nemusel podrobit. Podle krajského soudu totiž o této povinnosti žalobce měl a mohl vědět, jelikož je držitelem řidičského oprávnění. Závěrem krajský soud uvedl, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v potřebném rozsahu pro vyslovení viny a trestu.

S ohledem na popsanou strukturu napadeného rozsudku je zřejmé, že odůvodnění rozsudku krajského soudu je opětovně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud již po čtvrté nenaplnil zákonný příkaz § 75 odst. 2 s. ř. s., tj. přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Byť v některých případech již krajský soud přistoupil k určitému hodnocení argumentace žalobce, jde ve valné většině o hodnocení kusé a neúplné.

Žalobce předně v žalobě namítal, že záznam z přístroje Alkotest Dräger 7410 nepotvrzuje pozitivní výsledek dechové zkoušky žalobce. K tomu konkrétně uváděl, že záznam obsahuje nesprávný čas, což vzhledem k dokumentaci k přístroji, ke kalibrační knize a tvrzením policistů nelze nijak rozumně odůvodnit. Záznam se tudíž nevztahuje ke skutku, který je žalobci kladen za vinu. Rovněž brojil proti tomu, že žalovaný založil své úvahy o funkčnosti tohoto přístroje na vyjádření pracovníce servisu společnosti Dräger, s. r. o. a neprovedl důkaz znaleckým posudkem, jak navrhoval žalobce. K těmto žalobním bodům krajský soud v podstatě uvedl jen to, že jiný čas a datum uvedený na záznamu o dechové zkoušce je irrelevantní, neboť žalobce tento záznam vlastnoručně podepsal a záznam souhlasí s oznámením přestupku. Na odkazy žalobce týkající se dokumentace k přístroji, kalibrační knihu a tvrzení policistů krajský soud

nijak nereagoval. Rovněž se nevypořádal s otázkou vyjádření pracovnice společnosti Dräger, s. r. o. a s žalobcem navrhovaným znaleckým posudkem.

Dále žalobce obsáhle argumentoval tím, že dechová zkouška byla opakovaná a že předchozí vyšetření detekčními trubičkami bylo negativní. Svou argumentaci opíral o svědecké výpovědi svědkyně Š. a svědka H.. Poukazoval rovněž na nezákonnost postupu policistů [v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb.] K této části žaloby krajský soud v napadeném rozsudku neuvedl vůbec nic.

Žalobce následně poukazoval na rozpornost svědeckých výpovědí ohledně toho, zda se žalobce odmítl podrobit odběru krve, a na to, že nebyl prokázán jednoznačný a výslovný projev vůle žalobce o odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření. Krajský soud byl s těmito námitkami poměrně rychle hotov: vůbec se nezabýval otázkou rozporných svědeckých výpovědí a tvrzení žalobce v tomto smyslu nijak nevyvrátil. Pouze uvedl, že žalobce svým podpisem na oznámení o přestupku ze dne 2. 12. 2001 potvrdil, že odmítl odběr krve po předchozí dechové zkoušce. Dále žalobce uvedl, že svůj souhlas s lékařským vyšetřením nepodmiňoval nesplnitelnými podmínkami, jen se pokoušel vyřešit odvoz své spolujezdkyně. Žalobce argumentoval i § 35 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. K této námitce však krajský soud neuvedl žádnou vlastní úvahu. Pouze citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007, avšak úvahy Nejvyššího správního soudu na případ neaplikoval a s námitkami žalobce se nevypořádal. Přitom tento postup mu již byl ze strany zdejšího soudu v předchozím kasačním řízení vytýkán.

Dále žalobce tvrdil, že policisté sami sdělili žalobci, že se lékařskému vyšetření nemusí podrobit, což vyplývá z výpovědi svědkyně Š. Krajský soud k této námitce citoval § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. a konstatoval, že žalobce měl jako držitel řidičského oprávnění o povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření vědět. Jakákoliv hlubší argumentace k výpovědi svědkyně Š., resp. zhodnocení okolností průběhu silniční kontroly, na něž žalobce rovněž poukazoval, v rozsudku zcela chybí.

Konečně žalobce v žalobě výslovně namítal a podrobně argumentoval, že uložená pokuta i délka trvání zákazu řízení je zcela nepřiměřená. K této námitce krajský soud opět v napadeném rozsudku neuvedl zhora nic a otázky žalobce tak ponechal bez odpovědi.

Žalobce v dalším podání ze dne 24. 4. 2003 a při jednání dne 4. 11. 2004 navrhoval provedení celé řady důkazů, avšak krajský soud se důkazními návrhy žalobce nijak nezabýval. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že je povinností soudu buď navrhované důkazy provést a jejich výsledek zhodnotit v odůvodnění rozhodnutí, nebo sice důkazy neprovést, avšak tento postup řádně v rozsudku odůvodnit. Krajský soud v Brně nicméně v napadeném rozsudku neučinil ani jedno ani druhé.

Další sadu námitek žalobce uvedl ve svém závěrečném návrhu ze dne 24. 1. 2008 – poukázal na ústavněprávní aspekty nesprávného postupu policistů, dovolával se povinností policisty podle § 6 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky a ústavně zaručeného práva svědkyně Š. na zdraví. Rovněž uvedl, že oznámení o přestupku neobsahuje řádné poučení žalobce o jeho právech a povinnostech. Krajský soud se k těmto námitkám nijak nevyjádřil.

Je tedy zřejmé, že žalobce v žalobním řízení obsáhle argumentoval a navrhoval provedení celé řady důkazů. Krajský soud přesto, že mu to bylo opakovaně Nejvyšším správním soudem vytýkáno, na žalobní námitky a návrhy důkazů nereagoval. Jeho rozhodnutí je proto i ve smyslu výše uvedené judikatury nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tato skutečnost je pak o to podivnější, že krajský soud v úvodu svého rozsudku většinu podstatných námitek a návrhů důkazů žalobce zrekapituloval (viz strana 2 až 3 napadeného rozsudku), a tudíž je zřejmé, že si jich byl vědom. Proč na tyto námitky a návrhy důkazů nenabídl příslušné odpovědi, je proto přinejmenším poněkud nevysvětlitelné a každopádně zcela neomluvitelné.

Nejvyšší správní soud připomíná, že přestupek, který je předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným, se měl odehrát na konci roku 2001, a žalobce se tedy ani po více než sedmi letech nedozvěděl, zda bylo rozhodnutí žalovaného o přestupku zákonné či nikoliv. Taková situace neodpovídá právu žalobce na projednání věci bez zbytečných průtahů zakotveném v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Postup krajského soudu, který není schopen vydat přezkoumatelné rozhodnutí ani po třech zrušujících rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, v nichž mu bylo podrobně a (zvláště v posledním) až polopaticky vysvětleno, jak má postupovat, potom porušuje dle názoru zdejšího soudu právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pro jednání krajského soudu přitom Nejvyšší správní soud nenalézá jakékoliv ospravedlnění. Naopak při úvahách o tom, co krajský soud vede k přijímání takových rozhodnutí, se může zdejší soud pohybovat jen v kategoriích naprosté svévole a ignorace nejen závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, ale i základních právních a ústavních principů a ideje právního státu vůbec. Nalézt obdobný příklad v pravdě ostudného způsobu rozhodování v novodobé historii správního soudnictví v České republice by mohlo být obtížné, ne-li nemožné.

Nejvyšší správní soud proto důrazně apeluje na Krajský soud v Brně, aby v následujícím řízení postupoval v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. a respektoval nyní opakovaně artikulovaný závazný názor Nejvyššího správního soudu, tj. **vypořádat se se všemi žalobními námitkami a navrhovanými důkazy**. Pokud k tomu krajský soud nepřistoupí, nemůže očekávat, že jeho rozhodnutí bude v budoucnu zdejším soudem akceptováno jako přezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud se za této situace musel dále zabývat tím, zda je povinen odpovědět i na další námitky žalobce uplatněné v kasační stížnosti. Při řešení této otázky aplikoval Nejvyšší správní soud usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, www.nssoud.cz. V tomto usnesení rozšířený senát vyslovil, že „*krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námitky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné*“.

Jelikož nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů je v podstatě absolutní a samostatné úvahy krajského soudu, které by obsahovaly právní argumentaci k jednotlivým žalobním námitkám jsou minimální, nedisponuje Nejvyšší správní soud podkladem, který by mohl v kasačním řízení přezkoumat z hlediska dalších kasačních námitek. Krajský soud se nejprve sám musí se všemi žalobními námitkami a důkazními návrhy srozumitelně, jasně a vyčerpávajícím způsobem vypořádat. Teprve pak bude moci zdejší soud přikročit k přezkumu jeho rozhodnutí i z hlediska právních a skutkových otázek, které žalobce v kasační stížnosti nastoluje. Z tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se zbývající částí kasační stížnosti.

Vzhledem k výše uvedené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů tedy Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud přitom nemohl vyhovět přání žalovaného, aby byl změněn výrok II napadeného rozsudku, neboť k takovému kroku jej soudní řád správní neopravňuje (viz § 110 odst. 1 s. ř. s.). Kasační řízení před Nejvyšším správním soudem je totiž založeno na principu kasačním, nikoliv apelačním. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu